

Behnke (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for de mange gode ord, der var i svartalen. Jeg håber, ministeren vil lade det være en invitation til, at Fremskridtspartiet får en snak sammen med regeringen på dette meget vigtige område, energiområdet. Vi er enige om, hvad der skal ske fremover, og så må vi prøve i fællesskab at presse andre partier i Folketinget til at være med på en væsentlig mere liberal energipolitik i Danmark.

Ib Jakobsen (FK):

Jeg rejste problematikken med hensyn til afgiftspolitikken med udgangspunkt i de bemærkninger, der er i redegørelsen. Jeg skal ikke foregribe det udvalgsarbejde, der skal være om afgiftspolitikken, men blot kommentere det, som blev rejst i redegørelsen vedrørende afgiftspolitikken, der skulle føres på en sådan måde, at man kunne bruge den til at bremse stigningen i energiforbruget. I den forbindelse gjorde jeg mit synspunkt gældende, nemlig at der skulle ske en sådan omlægning, at afgiftspolitikken blev rettet imod årsagerne til stigningen i forbruget. Det var derfor, jeg sagde, man kunne gennemføre f.eks. en elafgift over for industrien. Ministeren ved lige så godt som jeg – for han kan vel også læse indenad – at de opgørelser, der er kommet, viser, at stigningen i energiforbruget ligger i industrien. Derfor dæmper man ikke energiforbruget ved at lave afgiftspolitik rettet alene mod de private forbrugere, al den stund at det energiforbrug, man oplever derude, ikke er fråds, men, som jeg sagde, er et energiforbrug, der er i nøje overensstemmelse med de basale behov.

Men nu optrådte energiministeren også som økonomiminister og sagde, at årsagen til, at vi havde den afgiftspolitik, ikke var begrænsning af energiforbruget, men ene og alene var at bruge den som et instrument til bremsning af det private forbrug i almindelighed. Det kan selvfølgelig ikke undre, for vi ved jo, at hele skatteplyndringen er et udtryk for, at almindelige mennesker ikke skal have mulighed for at forbruge, nå, men det haster jo heller ikke så meget med det, som det blev sagt og skrevet i redegørelsen.

Jeg vil gerne gentage mit spørgsmål til ministeren. I redegørelsen siges det, at man skal sikre en samfundsmæssig udnyttelse i forbindelse

med den kommende efterforskning og indvinding, og jeg efterlyste ministerens svar på, hvordan han forestiller sig en sådan samfundsmæssig udnyttelse. Hidtil har man oplevet, at de private selskaber egenrådigt har kunnet skalte og valte med de værdier, som er blevet indvundet, og de samfundsøkonomiske perspektiver har der ikke været taget hensyn til. Derfor er det vel rimeligt, om ministeren svarer på det spørgsmål, som jeg stillede i første omgang, og som jeg nu stiller igen.

Det sidste spørgsmål, jeg gerne vil have be-lyst, vedrører den aftale, som er indgået om udbygning af de decentrale kraftvarmeværker. Jeg er helt enig i de principper, der ligger i aftalen mellem Socialdemokratiet og regeringen, men der er nogle problemer, hvis løsning jeg ikke er blevet klogere på i denne debat. Man siger, det er nødvendigt at udbygge de decentrale kraftvarmeværker af hensyn også til miljøet, men man siger samtidig, at det også er nødvendigt at udbygge de kulfyrede centrale kraftværker, og man har oven i købet nogle talberegninger af, i hvor stort omfang det skal være. Der skal ske en betydelig større udbygning af de decentrale kraftvarmeværker, og jeg vil gerne have at vide, hvordan man har tænkt sig placeringen af disse kraftvarmeværker. Jeg stiller spørgsmålet både til ministeren og til hr. Poul Nielson, som jeg – ligesom andre også har gjort – kan gratulere med, at han nu ikke længere er klokkeren eneaktionær i DONG, men også er blevet direktør i et gasselskab baseret på udplyndring af danske arbejdere, nemlig ved at man plyndrer dem for det, som skulle have været udbetalt som dyrtidsportioner, men som nu overgår til Lønmodtagernes Dyrtidsfond osv. Når man ikke rigtig længere kan være hovedaktionær, kan man selvfølgelig blive pampere ligesom alle andre socialdemokrater. Jeg kunne godt tænke mig i den forbindelse at spørge hr. Poul Nielson – jeg går ud fra, det er et både vel-lønnet og tidkrævende job – hvordan han kan bestride to så vigtige poster som at være folketingsmedlem, som jo også er godt lønnet, samt-ig med at han nu skal være direktør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 16: